hendes Mand, som raader derover. Det har imidlertid lykkedes mig at faa vedtaget en Lov, som gør en i Princippet mærkværdig Undtagelse derfra: endog i Tilfælde af Formuefællesskab raader gift Kvinde over alt, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed. Hun behøver ikke at bede sin Mand om Tilladelse til at indsætte i en Sparekasse eller udtage deraf, hvad hun har erhvervet ved sit eget Arbejde. Det er Loven af $^5/_7$ 1880, der gør denne Undtagelse.

I Løbet af sidste Rigsdagssamling har jeg i Folketinget fremlagt Lovforslag, som sigter til at udvide Bestemmelserne af 1880 saaledes, at de blive anvendelige ogsaa paa hvad Hustruen besidder inden Ægteskabet og paa hvad hun erhverver under dette ved Arv osv. Endnu har disse Bestræbelser ikke baaret Frugt. Det er den store engelske Lov af 1882, som er vort Ideal i den Henseende. Jeg vilde ønske, at den var hele Verdens Ideal, hvor denne vigtige Reform endnu ikke er gennemført; thi, naar jeg undtager alene nogle amerikanske Staters Lovgivning og — efter Bogstaven i alt Fald maaske den russiske Lovbog — kender jeg ingen Stat, hvor Ægtefællers Ligestillelse med Hensyn til Raadigheden over deres Formue er saa fuldkommen som i Følge »Married women's property act«, den engelske Lov af 1882. Og jeg har undersøgt de fremmede Lovgivninger, inden jeg fremsatte mit Lovforslag i den danske Rigsdag. Frugten af mine Undersøgelser findes i denne Bog[1]), hvoraf jeg herved beder Wolska-Bogsamlingen modtage dette Exemplar[2]).

Jeg kunde tilføje meget, men jeg har allerede nævnt det væsenligste. En anden Afhandling, der netop er kommen fra Danmark[3]), vil sige Dem mere om flere af de Punkter, som jeg kun har berørt. Dersom De spørger mig, mine Damer og Herrer, hvilke de danske Reformvenners Forhaabninger er, — saa vil jeg svare: Engang vil vi sejre, men det vil vare længe endnu. Vort Landsting er meget konservativt, næsten reaktionært. Ogsaa Folketinget er temmelig konservativt, naar det gælder Reformer i Privatretten. Men Folketinget staar i Opposition til Landstinget. Naar hint ser dette forskaste et Lovforslag den ene Gang efter den anden, begynder det at tænke: den Lov maa dog indeholde nogle virkelige Fremskridt. Saaledes gør det danske Landsting Fremskridtet samme Tjeneste, som en Sluse gør et Skib: idet Landstinget hæmmer Fremskridtet, bringer det med det samme den offenlige Menings Bølger til at stige; og paa den har Folketinget større Indflydelse. Naar Fremskridtets Skib er hævet indtil en vis Højde, maa Slusens Porte aabne sig og give Fremskridtet frit Løb. Det er i dette Haab, at vi i Danmark arbejder paa at reformere den borgerlige Lovgivning om Kvindens Rettigheder.«

[1]) Taleren holdt i Haanden Bogen »Om Ægtefællers formueretlige Ligestillelse« (Kbh. 1884).

[2]) Denne Bogsamling i Paris samler alt af og om Kvinder.

[3]) Denne (af *Svend Høgsbro)* blev dog ikke oplæst.

Arbejd for fælles Undervisning baade i Børne- og i Ungdomsskolen.

Annie Besant.

En Levnedsskildring

af

Erna Juel-Hansen.

(Forts.).

V.

Hun blev gift i December 1867, og de bosatte sig i Cheltenham, hvor hendes Mand havde faaet Præstekald.

Hun følte sig strax i høj Grad ene, længtes ubeskrivelig efter sin Moder og det Fællesskab i Tanker og Følelser, der havde gjort begges Liv saa rigt.

Hendes nye Omgivelser var hende fuldstændig fremmede. Blandt sine Kønsfæller fandt hun ingen Sympati. De Damer, der besøgte hende, kunde kun tale om »Tjenestepiger og Børn« — og endnu havde hun ingen af den Slags Bekymringer. De fandt hende »løjerlig«, fordi hun brød sig mere om de store sociale Reformspørgsmaal, om Politik, Theologi osv., end om Stuepigens Kæreste og Kokkepigens Ødselhed med Smør.

Sin bedste Tilflugt fandt hun i Læsning, og hun drev sine Yndlingsstudier med forøget Iver. Hun forsøgte ogsaa at skrive og sendte et af sine første Forsøg, en lille historisk Skildring, til »the Family Herald«. Til sin store Overraskelse fik hun nogle Uger efter et Brev, hvori en Pengeanvisning var indesluttet.

Det var de første Penge, hun nogen Sinde havde fortjent, og til Glæden derover kom desuden Stoltheden ved Forfatterskabet.

Hun skrev forskelligt andet, særlig af theologisk Indhold, saaledes en Karakteristik af de Helgene, hvis Navne findes i den engelske Almanak, og en Afhandling om Fasten, den, hun varmt anbefalede som en nyttig og god kristelig Skik.

Opmuntret af sit Held begyndte hun saa at skrive en Roman. Det tog lang Tid, og da den endelig var færdig, sendte hun ogsaa den til »the Family Herald«. Men den blev forkastet, fordi den havde et altfor politisk Indhold.

I Januar 1869 fødte hun sit første Barn, en lille Søn, og denne Begivenhed med alle de nye Pligter, der fulgte den, afbrød for en Tid hendes literære Arbejde. Livet havde faaet ny Glæde for hende, ny Interesse. De havde ikke Raad til at holde en Barnepige, og hun havde fuldt op at gøre med at pleje og passe sin lille førstefødte. Hendes Læsning blev min-